

**אלבום זה מוקדש
לזכרו של טוראי
אברהם שלמה סימון**

תרפ"ט-תש"ח

1929-1948

ילדות

לפני עלייה לארץ

אברהם, בנם של אסתר ומשה.
נולד בשנת תרפ"ט (1929) ברומניה.
בעיר ביסטריצה שבצפון טרנסילבניה.

הוריו היו חרדים, והוא למד ב"חידר" ובבית ספר עממי יסודי
של הקהילה היהודית.

בתחילת מלחמת העולם השנייה הוחזר חבל טרנסילבניה
להונגריה. מיד לאחר מכן החלו היהודים לסבול מהתנכלויות.
בקיץ 1941 גורשו מחוסרי הנתינות לעיר המבצר קמניץ-
פודולסקי שבדרום-מערב אוקראינה, שם נרצחו בידי חיילים
הונגרים. בשנים 1942 עד 1944 גויסו הגברים לעבודת
כפייה באוקראינה במסגרת "שירות העבודה" של הצבא
ההונגרי, ורבים מהם נספו.

במרס 1944, לאחר שכבשו הגרמנים את הונגריה, רוכזו
היהודים בשדה פתוח ומגודר. רבים מבין 7,000 היהודים
שנותרו באזור נספו ונקברו בקרבת מקום. ביוני באותה שנה,
הנותרים גורשו למחנה המוות אושוויץ.

אברהם ומשפחתו היו בין יהודי טרנסילבניה שגורשו
לאושוויץ, שם נספו הוריו.

ביסטריצה

ביסטריצה היא עיר הבירה של מחוז ביסטריצה-נסאוד בחבל טרנסילבניה שברומניה. העיר שוכנת בצפון מזרח הרמה הטרנסילבנית, על גדת הנהר ביסטריצה.

בשנת 1330 נוסדה ביסטריצה כעיר מלוכה. עד שנת 1918 הייתה העיר בשליטת אוסטרו-הונגריה, ובדצמבר אותה השנה סופחה העיר לרומניה. בין השנים 1940-1944 נכללה העיר בשטחי הונגריה.

יהודים החלו להתיישב בביסטריצה עם ביטול האיסור על ישיבת יהודים במקום בשנת 1848, ובקהילה פעלו חסידויות שונות. ארגון ציוני ראשון הוקם בעיר בשנת 1901 בידי נסים כהן, ובין מלחמות העולם התגברה בה הפעילות הציונית. כמו כן, פעלו בעיר ישיבה, תלמוד תורה ובית ספר יהודי. באוגוסט, 1940 במהלך מלחמת העולם השנייה, העניק היטלר את חצייה הצפונית של טרנסילבניה להונגריה על פי תכתיב וינה. חוזה פריז (1947) בסוף מלחמת העולם השנייה ביטל את בוררות וינה ומחציתה הצפונית של טרנסילבניה הושבה לרומניה. הגבול עם הונגריה שנקבע לאחר מלחמת העולם השנייה בחוזה פריז היה זהה לזה שנקבע ב-1920.

בינואר 1941 נמנו בעיר 2,370 יהודים, כשביעית מאוכלוסייתה. תחת שליטה הונגרית, חלו על יהודי העיר חוקי הגזע, ובקיץ 1941 גורשו מהעיר לשטחי אוקראינה כמה משפחות יהודיות ללא אזרחות הונגרית, שם נרצחו.

בשנת 1942 נשלחו יהודים מהעיר לעבודות כפייה בחזית האוקראינית, ורבים מהם נספו. עם כיבוש הונגריה בידי הגרמנים במרץ 1944, ערכו בעיר מפקד, וב-3 במאי 1944 הקימו בחווה סמוכה לעיר גטו אליו הועברו כ-6,000 יהודים מהעיר ומכפרי הסביבה. בגטו סבלו היהודים מצפיפות רבה ומרעב. ב-2 וב-6 ביוני 1944 נשלחו יושבי הגטו לאושוויץ.

מלחמת העולם השנייה

אושוויץ

מחנה הריכוז וההשמדה אושוויץ שבדרום פולין היה הגדול במחנות ההשמדה שהקימה גרמניה הנאצית במלחמת העולם השנייה. בו נרצחו כמיליון ומאתיים אלף נפשות, בהם כמיליון ומאה אלף יהודים (91%), יותר מבכל אתר אחר במהלך המלחמה. היה זה מחנה ההשמדה שפעל במשך הזמן הרב ביותר (מיוני 1940 עד ינואר 1945) מכל מחנות ההשמדה, ובו הגיע לשיאו תיעושו של רצח ההמונים. בשיאו היה אושוויץ "אימפריה" שכללה 45 מחנות שהשתרעו על 40 קמ"ר.

שיר שכתבה נערה בת 16

באושוויץ

"יש מי שיגיד שהייתה זו רק שנה

שלוש פעמים ארבעה חודשים

אני אומרת אלו היו ימים ולילות בלתי נגמרים

שתים-עשרה שעות היו ליום ללילה

שבע-מאות דקות

כל דקה

שישים שניות

וכל שנייה כאבה"

מחנות העבודה

לאחר שהוריו נספו אברהם הועבר למחנות עבודה בגרמניה והודות לתעצומות נפש שגייס הצליח להחזיק מעמד עד כניסת הצבא האמריקני.

מחנות העבודה הוקמו כדי להשתמש בכוחות של האסירים עד הסוף - המשרד הראשי למשק ומנהל הס"ס קבעו כמטרה להשתמש בכוח של אסירי מחנות הריכוז בכך שיעבירו אותם למחנות עבודה שהוקמו בכפיפות למחנות הריכוז ועבדו בעבור מכונת המלחמה הגרמנית.

העסקת היהודים במחנות העבודה לא בישרה על שינויים בתוכניות ההשמדה הכוללת של הגרמנים אלא זאת הייתה דרך נוספת להמשך תהליך ההשמדה.

חיסול היהודים באמצעות עבודות כפייה שינצלו את כוחות היהודים עד תום.

אגודת ישראל

לאחר שאברהם השתחרר ממחנה העבודה הוא עבר לאיטליה

ושם הצטרף לנוער "אגודת ישראל".

"צעירי אגודת ישראל" או "הנוער האגודתי" ובראשי תיבות צא"י

היא תנועה חרדית שפעלה בישראל בין השנים תש"ג-תשמ"ט

והשתלבה כסיעה במפלגת אגודת ישראל. בשנת תשמ"ט היא

התפרקה ועל בסיסה הוקמה מפלגת "דגל התורה".

התנועה הקימה את ישיבת "חפץ חיים" בכפר סבא על ידי הרב

אברהם ריין, היא הוציאה עיתון בשם "דגלנו" ובו מאמרי הגות

והשקפה וגם גיליון לנוער ובו סיפורים בהמשכים ודברי תורה.

צא"י פעלה בקרב החיילים החרדים והפעילה את גדוד הנח"ל

החרדי שפעל בשנות ה-60.

התנועה הייתה שותפה בייסוד כמה יישובים ובהם קוממיות

וחזון יחזקאל. היא הקימה את בתי הכנסת צא"י ברמת אהרן,

דברי שיר בבני ברק ועוד.

כסאון
התנועה העליונה
התנועה האגודתית בארץ ישראל

דגלנו

יום השנה של מרן זצוק"ל

תשי"ד - ט"ו מרחשון - תשס"ו

מכתביו

המכתב הבא הוא מכתב שכתב רבינו זצוק"ל לרבני ארץ ישראל, ובו הוא מביע את דעתו על המצב בארץ, ואת הצורך להקים מוסדות חינוך ותרבות, ואת חשיבות התורה והמצוות.

המכתב הבא הוא מכתב שכתב רבינו זצוק"ל לרבני ארץ ישראל, ובו הוא מביע את דעתו על המצב בארץ, ואת הצורך להקים מוסדות חינוך ותרבות, ואת חשיבות התורה והמצוות.

המכתב הבא הוא מכתב שכתב רבינו זצוק"ל לרבני ארץ ישראל, ובו הוא מביע את דעתו על המצב בארץ, ואת הצורך להקים מוסדות חינוך ותרבות, ואת חשיבות התורה והמצוות.

המכתב הבא הוא מכתב שכתב רבינו זצוק"ל לרבני ארץ ישראל, ובו הוא מביע את דעתו על המצב בארץ, ואת הצורך להקים מוסדות חינוך ותרבות, ואת חשיבות התורה והמצוות.

האמנם האיש הזה לדיעת התורה וד"ל שהשכל
החיות בנפש כמקצין בעומת השירה התאחד עם
החכמה והיו לבשר אחדו הוא הילך בין אנשים
ועומה לאדם הוראה לעינים כבן אדם אכלו באמת
הוא מלאך הגד עם בני המיתה חיי בני אצילות
וסרומם על כל ברמה ותעלה -

המכתב הבא הוא מכתב שכתב רבינו זצוק"ל לרבני ארץ ישראל, ובו הוא מביע את דעתו על המצב בארץ, ואת הצורך להקים מוסדות חינוך ותרבות, ואת חשיבות התורה והמצוות.

המכתב הבא הוא מכתב שכתב רבינו זצוק"ל לרבני ארץ ישראל, ובו הוא מביע את דעתו על המצב בארץ, ואת הצורך להקים מוסדות חינוך ותרבות, ואת חשיבות התורה והמצוות.

המכתב הבא הוא מכתב שכתב רבינו זצוק"ל לרבני ארץ ישראל, ובו הוא מביע את דעתו על המצב בארץ, ואת הצורך להקים מוסדות חינוך ותרבות, ואת חשיבות התורה והמצוות.

מתוך העיתון "דגלנו" שהוציאה האגודה

עלייתו לארץ

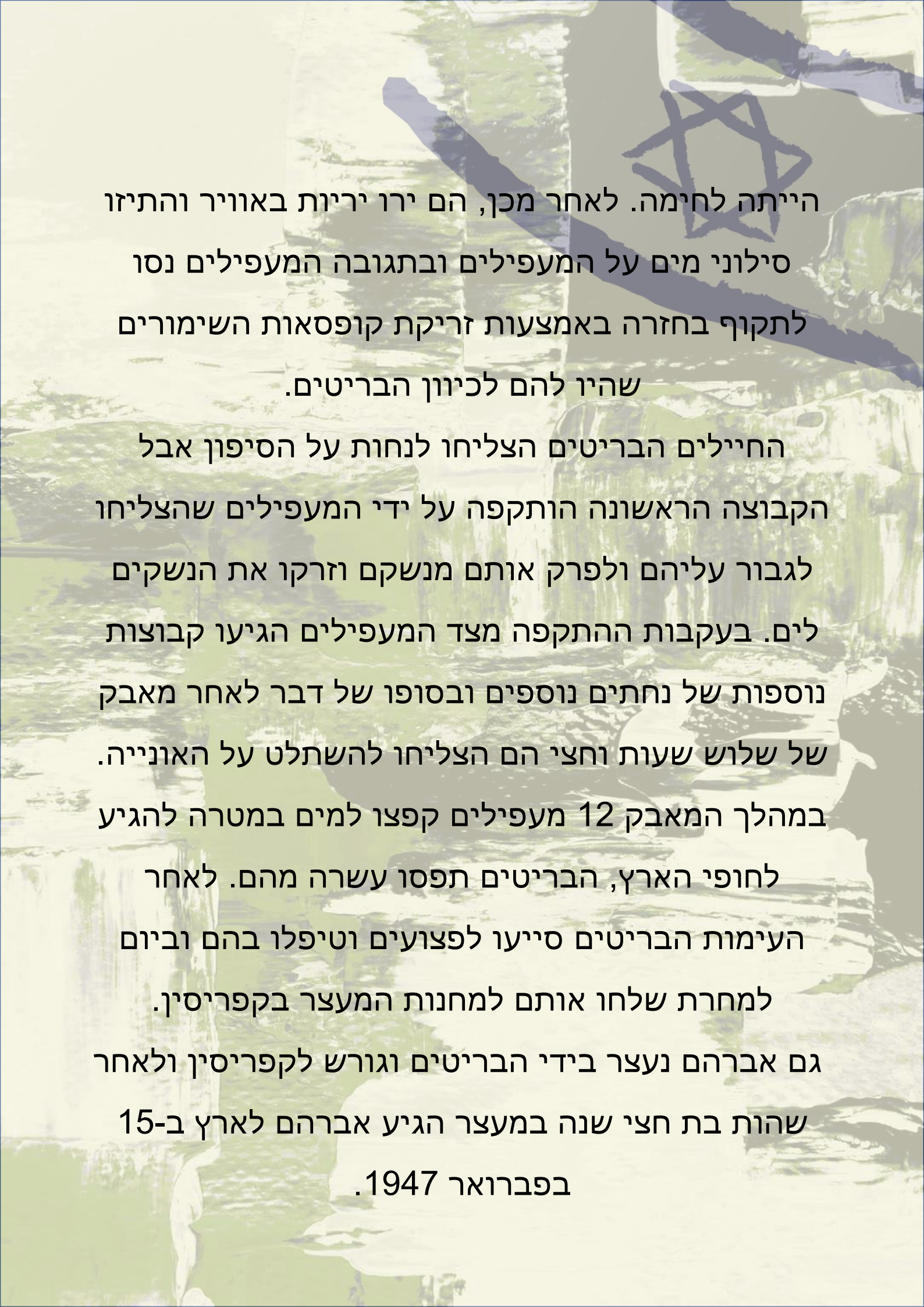
העפלה

לאחר כניסת הצבא האמריקני והשחרור הצטרף אברהם לנוער
"אגודת ישראל", ובמחצית 1946 העפיל משם ארצה באוניית
"ארבע החירויות".

ארבעת החירויות הייתה אוניית מעפילים מאיטליה שהגיעה לחופי
ארץ ישראל ב 23 באוגוסט 1946. על סיפון האונייה הפליגו
1,024 ניצולי שואה.

כאשר האונייה הגיעה לחופי הארץ הבריטים לכדו אותה
והמעפילים שהיו בה גורשו למחנות המעצר בקפריסין.
שם האונייה באה מנאומו של נשיא ארצות הברית - פרנקלין
רוזוולט שאותו נאם בקונגרס האמריקאי ובו קרא להשתתף
החברה האנושית על בסיס ארבעת החירויות המנחות את העולם
החופשי שאלו הן: חירות הביטוי, חירות הדת, חירות ממחסור
וחירות מפחד.

המעפילים שעלו באונייה זו היו הראשונים שהראו התנגדות
למעצרם בלב הים. כאשר האונייה התגלתה, מפקד האונייה נתן
הוראה לשוט במהירות לכיוון חופי תל אביב אך הבריטים הגיעו
עם שלוש משחתות וחסמו את נתיב ההפלגה במרחק מה מהחוף.
אחת המשחתות התנגשה בירכתי האונייה והרסה את מערכת
ההיגוי.

הייתה לחימה. לאחר מכן, הם ירו יריות באוויר והתיזו
סילוני מים על המעפילים ובתגובה המעפילים נסו
לתקוף בחזרה באמצעות זריקת קופסאות השימורים
שהיו להם לכיוון הבריטים.

החיילים הבריטים הצליחו לנחות על הסיפון אבל
הקבוצה הראשונה הותקפה על ידי המעפילים שהצליחו
לגבור עליהם ולפרק אותם מנשקם וזרקו את הנשקים
לים. בעקבות ההתקפה מצד המעפילים הגיעו קבוצות
נוספות של נחתים נוספים ובסופו של דבר לאחר מאבק
של שלוש שעות וחצי הם הצליחו להשתלט על האונייה.
במהלך המאבק 12 מעפילים קפצו למים במטרה להגיע
לחופי הארץ, הבריטים תפסו עשרה מהם. לאחר
העימות הבריטים סייעו לפצועים וטיפלו בהם וביום
למחרת שלחו אותם למחנות המעצר בקפריסין.
גם אברהם נעצר בידי הבריטים וגורש לקפריסין ולאחר
שהות בת חצי שנה במעצר הגיע אברהם לארץ ב-15
בפברואר 1947.

בגרותו בארץ

עליית הנוער

אברהם הגיע לירושלים. התחנך במוסד "עליית הנוער" של "אגודת ישראל" בעיר, למד נגרות ואת כל זמנו הפנוי השקיע בלימוד תורה. חבריו זוכרים את מזגו הטוב, את עליזותו הטבעית, את חיבתו לספרות ובייחוד לשירה ואת נדיבות רוחו בעזרה לזולת במידת יכולתו הדלה.

עליית הנוער הייתה תנועה ציונית שהוקמה בגרמניה, במטרה להעלות צעירים יהודים לארץ ישראל ולהכשיר אותם לעבודה חקלאית.

בקונגרס הציוני ה-22 בבזל, בשנת 1946, נקבע כי כל יתום יהודי באירופה עד גיל 17 רשאי להיקלט במוסדות עליית הנוער.

כמו כן, בארצות רבות באירופה הוקמו "בתי עליית הנוער", שם נקלטו החניכים לפני עלייתם ארצה. בזמן זה הוחלט לחדש את המיון בקבלת החניכים לעלייה לארץ. היו לכך מספר גורמים וביניהם: מספר הסרטיפיקטים המועט שניתן על ידי המנדט, חוסר במקום מתאים לקלוט ילדים צעירים, צורך היישוב בנערים חסונים ובריאים בנפשם שיוכלו לסייע ברמה הטובה ביותר, קשיים כלכליים של הארגון וכו'.

בקבלת הנערים ההעדפה הייתה כזאת: ראשית, יתומים משני הוריהם או ילדים אשר להם קרובים יחידים בארץ. כמו כן, הם נתבקשו לבצע בדיקות רפואיות מקיפות וטיפול בבעיות לפני העלייה, עד כמה שניתן. שנית, הועדפו בני נוער בני 15–17, וכן בני נוער שהיו מאורגנים בקבוצות.

בסוף 1946 הוקם כפר נוער בקפריסין, לאחר שגירשו הבריטים את העולים הלא חוקיים. בתחילת 1948, עליית הילדים אושרה, ונקלטו בתוך מוסדות עליית הנוער כ- 3000 חניכים. מסיום מלחמת העולם השנייה ועד לקום המדינה, נקלטו בעליית הנוער כ- 15,000 ילדים, רובם מגרמניה ומפולין, חלקם מבולגריה, מהונגריה ומצ'כוסלובקיה וכן מסוריה, מלבנון ומתימן.

צבא

שירותו למדינה

לאחר החלטת עצרת האו"ם ביום 29 בנובמבר 1947 על
חלוקת הארץ לשתי מדינות, החל אברהם להתאמן
בנשק לקראת מלחמת העצמאות הצפויה. מאז נטל חלק
בהגנה על שכונת ימין משה.

ידיעות אחרונות

תאריך: 17.12.2011

מחיר: 1.50 ₪

תאריך: 17.12.2011

מחיר: 1.50 ₪

תאריך: 17.12.2011

מחיר: 1.50 ₪

תאריך: 17.12.2011

מחיר: 1.50 ₪

מדינה עברית

33 הצביעו בעד, 13 נגד, 10 נמנעו

הצבעו

הצביעו בעד	33
הצביעו נגד	13
נמנעו	10

הצביעו בעד

הצביעו בעד	33
הצביעו נגד	13
נמנעו	10

הצבעו

הצביעו בעד	33
הצביעו נגד	13
נמנעו	10

שכונת ימין משה

ימין משה היא שכונה ותיקה בירושלים בקרבת העיר העתיקה. השכונה הוקמה בשנת 1891 כחלק מהיציאה מן החומות, בצמוד לשכונת משכנות שאננים שהקים משה מונטיפיורי, ונקראת על שמו.

השכונה ננטשה במלחמת העצמאות, ולאחריה יושבה מחדש על ידי עולים מטורקיה ומכורדיסטן והייתה קרובה לקו העירוני שחצה את העיר.

בשל היות השכונה שכונת ספר, מחוץ לחומות העיר, תושבי השכונה מצאו את עצמם תחת סכנת התקפה מתמדת מצד ערביי הסביבה.

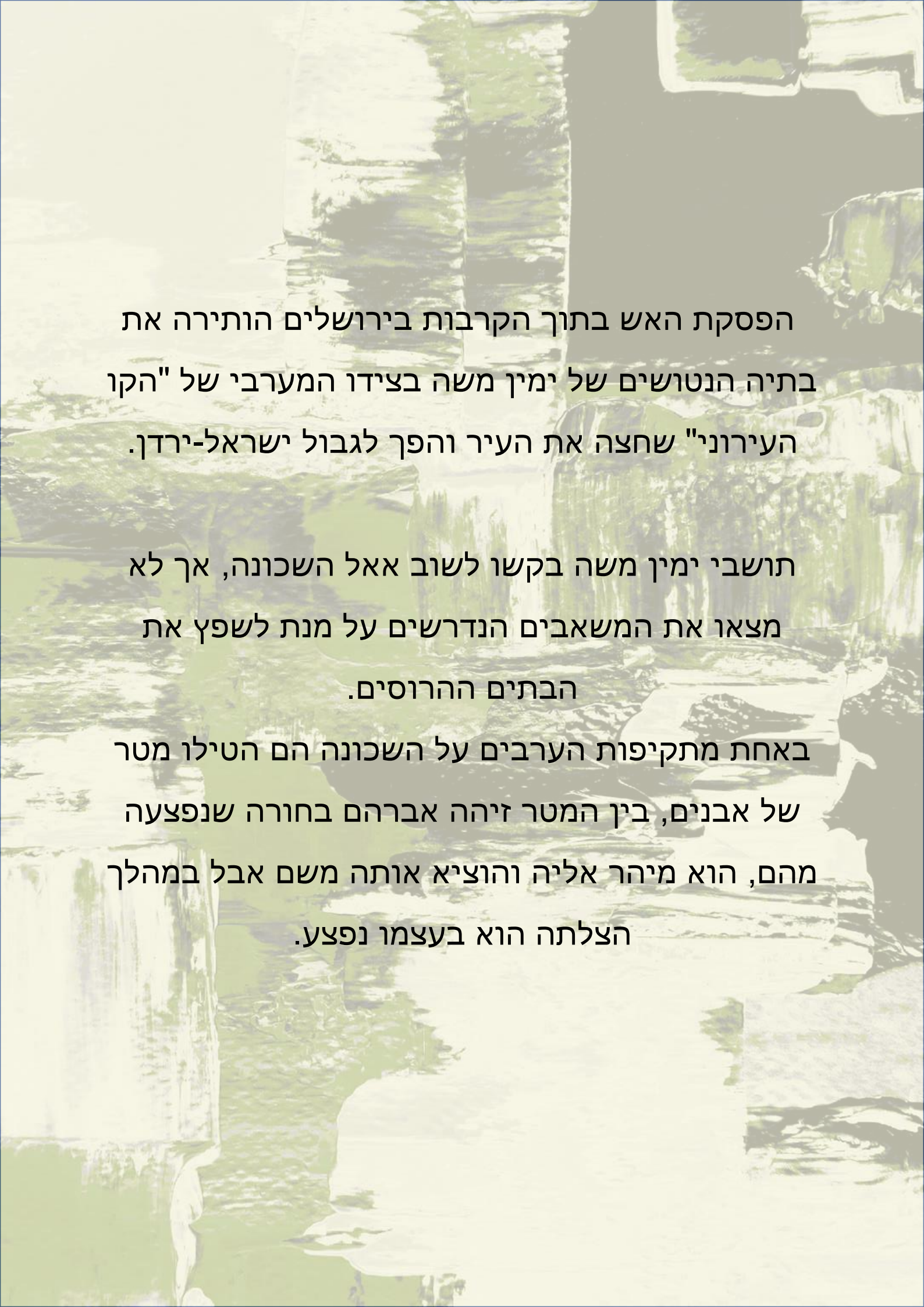
מצב השכונה החל להידרדר כבר ב-1929 ובשנת 1948 אחרון התושבים הוותיקים עזב את ימין משה. לשכונת ימין משה היה תפקיד חשוב במלחמת העצמאות, בהיותה מגשרת בין העיר החדשה לבין העיר העתיקה שבתוך החומות. עם זאת, היה קשה להגן על השכונה בשל מיקומה בשיפולי הר ומוקפת בשכונות ערביות. "ההגנה" החלה לשלוח כוחות לימין משה בשמחת תורה 1947 כוחות שבהם נטלו חלק גם תלמידי תיכון.

ב-10 בפברואר 1948, כארבעה חודשים לאחר מכן,
הסתערו כוחות ערביים על בית עבדאללה, בית ערבי שנבנה
מעל לימין משה.

הכוחות הערביים שהשתלטו על בית עבדאללה שלשלו
לשכונה שלמטה חביות חומר נפץ. הסיוע בא מצד אחד
ממפקדי "ההגנה" ששמרו במקום- אברהם מיכאל
קירשנבאום, שירה מגג אחד הבתים ופגע בכמה תוקפים
וחביות חומר נפץ.

רבים מתושבי השכונה עזבו אותה, והשכונה בוצרה על מנת
לשפר את המצב הביטחוני בה. לשם כך נהרסו "בתי טורא",
וגם כדי לאפשר תנועה מבלי להיחשף לצלפים שבהר ציון.
הבריטים השתלטו על בית עבדאללה ומדי פעם ירו משם
לעבר ימין משה.

בליל ה-14 במאי, יום עזיבת הבריטים את ארץ ישראל
והכרזת המדינה, ננטשה השכונה לגמרי ותושביה עברו
לבתים ערביים נטושים בשכונת רוממה, אך רובם המשיכו
להתפלל בשבתות בימין משה. השכונה שימשה כמעבר
לכוחות צבא.

הפסקת האש בתוך הקרבות בירושלים הותירה את
בתיה הנטושים של ימין משה בצידו המערבי של "הקו
העירוני" שחצה את העיר והפך לגבול ישראל-ירדן.

תושבי ימין משה בקשו לשוב אאל השכונה, אך לא
מצאו את המשאבים הנדרשים על מנת לשפץ את
הבתים ההרוסים.

באחת מתקיפות הערבים על השכונה הם הטילו מטר
של אבנים, בין המטר זיהה אברהם בחורה שנפצעה
מהם, הוא מיהר אליה והוציא אותה משם אבל במהלך
הצלתה הוא בעצמו נפצע.

שכונת ימין משה

האצ"ל

לאחר שהחלים אברהם מפציעתו הוא הצטרף לכוחות הלוחמים של האצ"ל בירושלים, כינויו במחתרת היה בן-שמעון אברהם. הוא עבר קורס ותפקד כחובש.

בשנת 1931 חל פילוג בחברי צוות "הגנה" כשחלק מאנשי הצוות לא הסכימו עם שיטת ההבלגה שנקטו כלפי הטרור וטענו שרק באמצעות פעולות גמול נוכל להביא להפסקה נגד ההתנכלות שלהם ליהודים. האירגון של הפורשים בתחילה היה נקרא "ארגון ב" ולאחר 6 שנים הם החליטו להתאחד עם חברי ביתר והקימו בשנת 1937 את האצ"ל.

בראשית דרכם הם התמקדו בפעולות גמול אבל לאחר שהתפרסם הספר הלבן בשנת 1939 המטרה העיקרית של האצ"ל הפכה להיות הבריטים.

בעקבות כל מה שקרה באירופה ליהודים במהלך השואה, ואי מתן הכניסה ליהודים לארץ, בשנת 1944 האצ"ל חידש את פעולותיו כנגד שילטון המנדט. בעקבות הפעולות רבים מחברי האצ"ל נעצרו ולאחר החלטת החלוקה של האו"ם ב-1947 חזר האצ"ל להאבק בכנופיות הערביות.

תוכנית החלוקה

לאחר קום המדינה שמר האצ"ל על מסגרתו הנפרדת בירושלים משום שהעיר לא נכללה בתחום המדינה היהודית בתוכנית החלוקה של האו"ם. תוכנית החלוקה היא תוכנית שהציעה ועדת אונסקו"פ מטעם האו"ם לחלוקת ארץ ישראל ממערב לנהר הירדן לשתי מדינות- יהודית וערבית, ולשטח בינלאומי. התוכנית התקבלה ברוב קולות בעצרת הכללית של האו"ם ב-29 בנובמבר 1947 וקיבלה את השם הרשמי: "החלטה מספר 181 של העצרת הכללית של האו"ם". בישראל היא מכונה לעיתים קרובות "החלטת כ"ט בנובמבר".

נפילתו

הכפר מלחה

כחלק מחלקו בכוחות האצ"ל אברהם השתתף בלחימה במלחה.

הכפר מלחה בדרום ירושלים כיום שכונת "מנחת"/"מלחה" היה כפר ערבי גדול שתושביו הירבו, כבר בראשית מלחמת העצמאות, להטריד את השכונות היהודיות במערב העיר. עם פלישת צבאות ערב למרחב ירושלים והתבססות צבאות ירדן ומצרים בדרום העיר נוצר חשש שאלו ינצלו את הכפר ליצירת בסיס קדמי ועוין מול השכונות המערביות ושיסכן אף את מרכז העיר.

לכן הוחלט ביולי 1948, עם המתקפה הישראלית הגדולה בכל מרחב ירושלים שהחלה בתום ההפוגה הראשונה במלחמה, לכבוש את הכפר. המשימה הוטלה על לוחמי ה"הגנה" ולוחמי ה"אצ"ל" מירושלים.

ביום ח' בתמוז תש"ח (15.7.1948) כבשו הכוחות הישראליים את הכפר מלחה. אולם כאשר עשו לוחמי האצ"ל את דרכם לתפוס מקלט ולהתבצר בו פתח הצבא הירדני בהתקפת נגד והפגיז אותם באש עזה.

עקב ההתקפה והמספר הרב של הנפגעים נסוגו לוחמי האצ"ל
מהמקלט כשהם נושאים את הפצועים למערה בסמוך.
בעקבותיהם נכנסו החיילים הירדנים למערה, כשהם טובחים
בפצועים ובמוביליהם.

אברהם, עונד סמל מגן-דוד-אדום ונטול נשק, היה בין נושאי
הפצועים. אברהם היה אחד מעשרים לוחמי האצ"ל שנפלו בקרב
זה.

למרות האבדות הקשות נכבשו הכפר וסביבתו בשנית, והשליטה
הישראלית על ירושלים הורחבה עד לדרום-מערב העיר.

אברהם היה בן תשע-עשרה בנפלו.

גופתו נמצאה אחרי ארבעה ימים והוא נקבר בשייח באדר א'
ולאחר מכן הוא הועבר להר הרצל בירושלים.

בלדה לחובש – דן אלמגור

עזוב, זה לא נורא - ענה לו
החובש.

האש כבדה, כבדה! קשה, קשה
לנוע.

רק לא להתיימש, רק לא
להתיימש,

אזכור אותך תמיד - נשבע אז
הפצוע.

רק לא ליפול - מילמל אז
החובש.

שלך עד יום מותך - נשבע אז
הפצוע.

היום הוא יום מותי - ענה לו
החובש.

פתאום ענן אבק, פתאום עלתה
הרוח,

וצל על הקרקע, והוא קרב,
רועש.

ניצלנו! הם באים! - ייבב אז
הפצוע,

אך לא שמע מילה מן החובש.
אחי, אחי שלי! - ייבב אז הפצוע.

מעבר לנהר הגומא מרשרש,
אחי, אחי שלי

אחי, אחי שלי
אחי!!!

הם התקדמו לאט. הכל היה
רגוע.

מנגד הנהר וגומא מרשרש
פתאום רעם ברק, אחד צעק:
פצוע!

אני כבר בא - ענה לו החובש.
עלינו על מוקש! - צעק אז

הפצוע,
אני כאן, לצידך - ענה לו החובש.

ברד של אש ניתך, ברד כבד
קטוע,

מעבר לנהר, לגומא הרוחש.
השאירו אותי כאן - ביקש אז

הפצוע,
עזוב שטויות - ענה לו החובש.

תציל את עצמך - ביקש אז
הפצוע.

אני נשאר איתך - ענה לו
החובש.

והם נותרו שניהם, והשדה פתוח.
והם נותרו שניהם, והם גלויים
לאש.

אנחנו אבודים - מילמל אז
הפצוע,

אחוז בי טוב - ענה לו החובש.
נפצעת גם אתה - מילמל אז

הפצוע

בית העלמין שיח' באדר

"בית העלמין שיח' באדר" נקרא גם "בית העלמין בגבעת רם", ממוקם במדרון מעל גן סאקר ולמרגלות בניין בית המשפט העליון. עד מלחמת העצמאות היה בית הקברות בהר הזיתים בית הקברות העיקרי של יהודי ירושלים. עם פרוץ המלחמה, הפכה התנועה העברית להר הזיתים למסוכנת בשל מעבר הדרך בשכונות ערביות.

עד סוף חודש פברואר 1948 התנהלה קבורה חפוזה באמצע הלילה פעמיים בשבוע בליווי בריטי, אולם לאחר מכן שוב לא התאפשרה התנועה להר הזיתים. החברה קדישא העיקרית של ירושלים - "קהילת ירושלים", השיגה את שטח תחנת הניסיונות שהפך לבית הקברות סנהדריה לצורך קבורה. אולם בט' באייר תש"ח ה-18 במאי 1948, נהיה המצב בסנהדריה מסוכן וחפשו מקום אחר לקבורת המתים. לצורך קבורה זמנית, לאחר שהגישה לסנהדריה נחסמה, הוקצתה מחצבה נטושה של שיח' באדר. בית העלמין שיח' באדר נפתח לראשונה באמצע 1948 כאתר קבורה זמני עד אשר אפשר יהיה לשוב לבית הקברות בהר הזיתים.

הקבורה בחלקה זו בוצעה באופן זמני ולכן היו בה תקדימים לא מקובלים: קבורת הנפטרים בארונות, קבורה בשתי קומות ועליהם אדמה, תינוקות וחללים נקברו יחד באותו ארון, בקבורת אנשי ההגנה נעשה הרישום וההודעה למשפחות הייתה על ידי יחידות ההגנה שנקראו "נצח".

עד סוף נובמבר 1948 נקברו בשייח' באדר מעל 900 נפטרים בארונות.

אתר קבורה זה כונה "שייח' באדר א"

ב-17 באוגוסט 1950 החלה העברת המתים מקבורת הקומות במחצבה הנטושה אל בית הקברות הצבאי בהר הרצל והאזרחים פונו אל הר המנוחות.

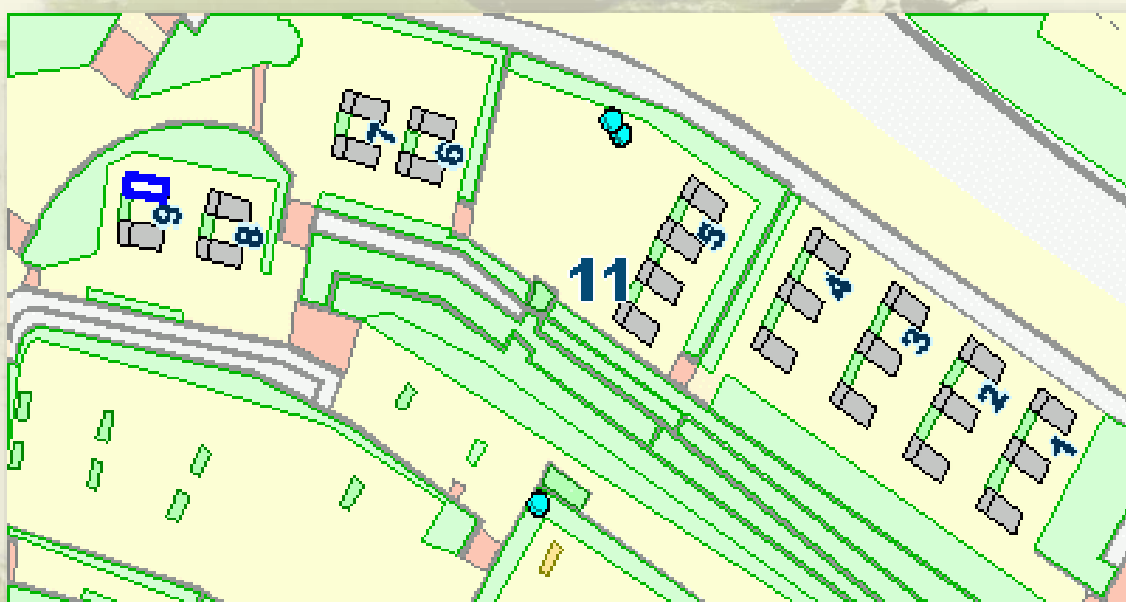
לאחר סיום הפינוי הסכימה הנהלת הקריה שסביב החלקה שבה היו קבורות הארונות ייבנה קיר בגובה 50–60 ס"מ, והשטח הפנימי ימולא אדמה וישתלו בו צמחים ירוקים תמיד ועל קיר הסלע שמעל לשטח תהיה חקוקה כתובת מתאימה שתספר לדורות על התפקיד הקדוש שמילא המקום הזה בימי המצור במלחמת השחרור.

ביום כ"ח באלול תש"י (10.9.1950) הועבר אברהם למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים.

בית הקברות הצבאי בהר הרצל הוא בית הקברות הצבאי של ירושלים, המשמש גם כבית הקברות הצבאי המרכזי של מדינת ישראל ושל כוחות הביטחון והמשטרה.

הוא שוכן בחלקו הצפוני של הר הרצל בירושלים ומהווה חלק מן המתחם הממלכתי של ההר.

מעמדו הממלכתי של בית הקברות נובע משיוכו למתחם הר הרצל ומהיותו אתר הנצחה ל-550 נעדרי מערכות ישראל והיישוב היהודי בארץ ישראל ומקום משכנן של שמונה אנדרטאות ממלכתיות לחללים של צה"ל ולוחמי העם היהודי. בבית הקברות גם מתקיימות- האזכרה הממלכתית המרכזית לחללי מערכות ישראל והאזכרה השנתית לחללים שמקום קבורתם לא נודע.

חלקת הקבר של אברהם שלמה סימון בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים, האזור המסומן בכחול זהו קברו.

נצר אחרון

החלל הינו "נצר אחרון".

חללי "נצר אחרון" הם ניצולי שואה שנותרו שריד אחרון ממשפחתם הגרעינית (הורים, אחים, אחיות, בנים ובנות) שחוו על בשרם את אימת השואה בגטאות ו/או במחנות הריכוז וההשמדה ו/או במנוסה ובמסתור בשטחים שנכבשו ע"י הנאצים ו/או בלחימה לצד אנשי המחתרות או הפרטיזנים בשטחי הכיבוש הנאצי שעלו לארץ בשנות מלחמת העולם השנייה או אחריה, לבשו מדים ונפלו במערכות ישראל.

~לכל איש

יש שם~

חוויות מכתיבת האלבום

דבר התלמידות

אפרת כהן ומוריה פינס

הרגעים הקשים.
איך תמיד חשבת על לעזור
לאחרים.
איך למרות פציעתך התאוששת
וחזרת בלי לנוח לשדה הקרב.
איך נכנסת כחובש ללא נשק או
פחד.
היו לך אינספור סיבות
להפסיק, לנוח.
ובכל זאת המשכת לפעול.
לכפר מלחה נכנסת כחובש בלי
נשק.
נפלת תוך הצלה וחילוץ.
כל כך הרבה כוח וגבורה באדם
אחד.
נקטפת בתרם עת
והעצוב מכל הפכת לנצח
אחרון.

אברהם שלמה סימון,
קורותיך לא תואמים לשנותיך.
כבר בגיל 19 החזרת את
נשמתך לבורא.
ובכל זאת עברת כל כך הרבה.
לארץ ישראל הגעת אחרי שואה
ארוכה ומפרכת.
ובכל זאת בדרך של עשייה
וגבורה בחרת.
האומץ שלך הוא מעבר לכל
דמיון.
אתה דמות למופת ולהערצה.
איך בחוזקה אדירה וכוח רצון
בלתי נדלה עברת את מחנות
העבודה.
איך דבקת בתורה ובאהבתך
לארץ.
איך נלחמת בגבורה והצללת
חיים.
איך היית עליז ושמח למרות

דבר הסטודנטית

שולמית כהן

שרידים אחרונים למשפחותיכם,

נפלתם במלחמה למען המדינה.

145 חיילים הייתם, נצר למשפחה שלמה

שנספתה בשואה.

לא הותרתם מי שיאמר עליכם קדיש

הבית שהיה איננו.

על קרבות הארץ לחמתם

סיפורים על אודותיכם שמענו.

לעולם תישארו קרובים ללבנו

ועל יסודותיכם קמה מדינתנו.